

USTAVNI SUD CRNE GORE

PODGORICA

Vlada Crne Gore, na sjednici od _____ 2026. godine, razmotrila je inicijativu za pokretanje postupka za ocjenu ustavnosti i zakonitosti odredbe člana 23 stav 5 Uredbe o zaradama lica u službi u Vojsci Crne Gore („Službeni list CG“, br. 55/16, 48/18, 87/20, 68/22, 63/23, 122/24, 139/25 i 146/25), koju je podnio Ljubinko Petić iz Zete, i s tim u vezi daje sljedeće

MIŠLJENJE

Podnositelj u inicijativi, između ostalog, navodi da osporena odredba člana 23 stav 5 Uredbe o zaradama lica u službi u Vojsci Crne Gore („Službeni list CG“, br. 55/16, 48/18, 87/20, 68/22, 63/23 i 122/24, 139/25 i 146/25) krši čl. 15 i 16 Zakona o zaradama zaposlenih u javnom sektoru, član 60 Zakona o radu, Konvenciju Međunarodne organizacije rada o noćnom radu broj 171 i član 145 Ustava Crne Gore.

Smatramo da nema osnova za prihvatanje podnesene inicijative.

Članom 23 stav 5 Uredbe propisano je da profesionalnom vojnom licu, za dane u kojima ostvaruje pravo na dodatak za unutrašnju službu, ne pripada uvećanje zarade za rad duži od punog radnog vremena, rad noću i rad u dane koji su zakonom određeni kao vjerski, državni i drugi praznici u Crnoj Gori.

Nasuprot navodima da osporeni član 23 stav 5 Uredbe o zaradama lica u službi u Vojsci Crne Gore krši hijerarhiju propisa i zakonitosti, definisanje dodatka za unutrašnju službu nalazi svoje uporište i pravni osnov u Zakonu o zaradama zaposlenih u javnom sektoru. Naime, članom 24 stav 5 ovog zakona propisano je da se zarada lica u službi u Vojsci zavisi od nivoa kvalifikacije obrazovanja, složenosti poslova, odgovornosti ili drugih elemenata bitnih za vrednovanje određenog posla, utvrđuje propisom Vlade. Odredbom člana 17 stav 4 ovog zakona propisano je da dodatke na zaradu lica u službi u Vojsci Crne Gore uređuje Vlada Crne Gore što daje pravni osnov za propisivanje pripadajućih prava tokom vršenja službe dežurstva, a samim tim i prava za rad noću, rad u dane državnog ili vjerskog praznika i rad duži od punog radnog vremena (prekovremeni rad).

Uredbom o zaradama lica u službi u Vojsci Crne Gore utvrđuje se zarada i dodaci na zaradu lica u službi u Vojsci Crne Gore. Članom 13 ove uredbe propisano je da profesionalnom vojnom licu pripada dodatak ako vrši specifičnu dužnost unutrašnje službe - dodatak za unutrašnju službu, dok je članom 23 propisano kolika je visina ovog dodatka u zavisnosti od dana kad se služba dežurstva vrši (dodatak za dežurstvo subotom i nedjeljom i u dane koji su zakonom određeni kao vjerski, državni i drugi praznici u Crnoj Gori uvećana je u odnosu na dodatak za dežurstvo radnim danima). Upravo ova gradacija iznosa u zavisnosti od toga kojim danima se vrši služba dežurstva govori u

prilog činjenici da se i pri određivanju iznosa navedenog dodatka vodilo računa o srazmjernosti i pravičnosti.

Nasuprot navodima iz inicijative, odredba člana 23 stav 5 Uredbe nije u suprotnosti sa Zakonom o zaradama zaposlenih u javnom sektoru iz razloga što ovaj zakon propisuje da je dodatak za rad noću, rad u dane državnog ili vjerskog praznika i rad duži od punog radnog vremena (prekovremeni rad) predstavlja dodatak na osnovu zaradu, jednako kao što je i dodatak za unutrašnju službu. Pri tome treba imati u vidu da je zakonodavac dao pravo da se dodaci na zaradu bliže urede propisom Vlade, kako je to prethodno navedeno (član 17 stav 4 Zakona o zaradama zaposlenih u javnom sektoru).

Ne stoji tvrdnja podnositelja inicijative da se osporenom uredbom krši član 60 Zakona o radu. Ovim članom propisan je pojam radnog vremena, ali je članom 65 istog zakona propisano da se posebnim zakonom može se urediti drugačije trajanje i raspored radnog vremena za zaposlene u Vojsci Crne Gore. Tako je Zakon o Vojsci Crne Gore članom 136 dao pravni osnov za donošenje Pravilnika o radnom vremenu u Vojsci Crne Gore. Ovim Pravilnikom propisano je da dežurstvo lica u službi u Vojsci, uređeno u skladu s pravilima službe u Vojsci Crne Gore, odvija se neprekidno u trajanju od 24 časa, a lice koje je vršilo dežurstvo oslobađa se svih obaveza, po pravilu, prvi sljedeći radni dan. Tačkom 127 Pravila službe u Vojsci Crne Gore propisano je da se dežurstvo organizuje radi obezbjeđivanja neprekidnog komandovanja u Vojsci, i traje, načelno, 24 časa, dok je tačkom 133 propisano da lice u službi u Vojsci poslije predaje dežurstva oslobađa se rada tog dana ili prvog narednog radnog dana ukoliko dežurstvo završava neradnim danom. Dakle, po završetku službe dežurstva profesionalno vojno lice dobija slobodan radni dan, odnosno vrši se preraspodjela radnog vremena uz dodatak koji ostvaruje po osnovu dežurstva, pa u skladu sa Zakonom o radu ne radi duže od zakonski propisanog ograničenja. Pravilnikom o radnom vremenu u Vojsci Crne Gore propisano je i da svaki dan proveden na dežurstvu i slobodan dan nakon dežurstva, u smislu redovnog mjesečnog fonda časova, smatraju se danima redovnog radnog vremena.

Takođe, ne stoji da je osporena odredba suprotna Konvenciji Međunarodne organizacije rada o noćnom radu broj 171. Naime, članom 2 stav 2 ove konvencije propisano je da članica koja ratifikuje konvenciju može, poslije obavljenih konsultacija sa zainteresovanim reprezentativnim organizacijama poslodavaca i radnika, da isključi u potpunosti ili djelimično iz polja svoje primjene određene ograničene kategorije radnika kada primjena konvencije na njih prouzrokuje posebne probleme suštinske prirode. Uzimajući u obzir specifičnosti vojnog poziva, kao i činjenicu da su sindikati koji su organizovani u Vojsci Crne Gore konsultovani u vezi sa Uredbom o zaradama lica u službi u Vojsci Crne Gore, jasno je da član 23 stav 2 nije suprotan navedenoj konvenciji. U prilog navedenom ide i činjenica da dodatak za dežurstvo koji isključuje uvećanje zarade za prekovremeni rad, rad u danima koji su zakonom određeni kao neradni i rad noću, nije svojstvena samo propisima kojima se uređuje zarada i dodaci na zaradu u Vojsci Crne Gore, već je ona kao takva poznata u pravnom sistemu Crne Gore. Naime, Granskim kolektivnim ugovorom za zdravstvenu djelatnost, za vrijeme dežurstva koje traje duže od punog radnog vremena zdravstveni radnici ne ostvaruju uvećanje zarade za rad noću,

rad u dane državnog ili vjerskog praznika i rad duži od punog radnog vremena (prekovremeni rad), već samo naknadu za dežurstvo.

Takođe, naveli bismo i uporednu praksu iz Republike Hrvatske, koja je država članica Evropske unije, čiji propisi moraju biti usaglašeni sa propisima EU. Republika Hrvatska ima identično rješenje, odnosno lice koje ostvaruje naknadu za posebne oblike rada u službi, u koje spada i dežurstvo, „ne ostvaruje pravo na uvećanje plaće za prekovremeni rad, rad noću“. Osim navedenog, propisom kojim se uređuje radno vrijeme pripadnika Oružanih snaga R. Hrvatske predviđeno je da se svaki dan proveden na dežurstvu i slobodan dan nakon dežurstva, u smislu redovnog mjesečnog fonda časova, smatraju danima redovnog radnog vremena. Ovo svakako implicira na zaključak da osporena odredba Uredbe o zaradama lica u službi u Vojsci nije u suprotnosti sa međunarodnim obavezama, već naprotiv – predstavlja preuzimanje praksi i tekovina međunarodnog prava.

U konačnom, Uredba o zaradama lica u službi u Vojsci Crne Gore ne krši ni član 145 ustava Crne Gore, jer je kako smo naveli saglasna i sa zakonima i međunarodnim konvencijama u ovoj oblasti.

Na osnovu svega izloženog smatramo da odredba člana 23 stav 5 Uredbe o zaradama lica u službi u Vojsci Crne Gore nije nesaglasna sa Ustavom i zakonom.